

GLEDALIŠČE CELJE 夾

**Alexandra
Wood
DOLG**

Mali oder

**Slovensko ljudsko
gledališče Celje**

upravnica
MAG. TINA KOSI

svetovalec upravnice
DR. BORUT SMREKAR

dramaturginji
TATJANA DOMA
ALJA PREDAN

lektorica
ŽIVA ČEBULJ

tehnična vodja
ALEKSANDRA ŠTERN

vodja programa
JERNEJA VOLFAND

telefon
+386 (0)3 4264 214

telefaks
+386 (0)3 4264 206

e-naslov
jerneja.volfand@slg-ce.si

vodja marketinga
in odnosov z javnostmi
MAG. BARBARA PETROVIČ

telefon
+386 (0)3 4264 205
+386 (0)51 651 821

e-naslov
barbara.petrovic@slg-ce.si

koordinatorka in organizatorka
kulturnega programa
URŠKA VOUK

telefon
+386 (0)31 670 957

e-naslov
urska.vouk@slg-ce.si

blagajna

informatorka-organizatorka
URŠKA ZIMŠEK

strokovna
administrativna delavka
JERICA VITEZ

telefon
+386 (0)3 4264 208

e-naslov
blagajna@slg-ce.si

Blagajna je odprta
vsak delavnik od 9.00 do 12.00
in od 15.00 do 18.00 ter
uro pred začetkom predstav.

tajništvo

vodja uprave
LEA TOMAN

telefon
+386 (0)3 4264 202

telefaks
+386 (0)3 4264 220

centrala
+386 (0)3 4264 200

e-naslov
tajnistvo@slg-ce.si

Ustanoviteljica gledališča
je Mestna občina Celje.

Program finančno omogoča
Ministrstvo za kulturo
Republike Slovenije.

svet Gledališča Celje
BRIGITA ČOKL
(namestnica predsednice)
NATAŠA MILOHNOJA
ANITA OVČAR
JERNEJ REPINŠEK
DUŠANKA SAFRAN (predsednica)

strokovni svet Gledališča Celje
MATIJA GOLNER
DENIS KRESNIK
URBAN KUNTARIČ
MOJCA MAJČEN
SIMON MLAKAR (predsednik)
DR. ANTON ŠEPETAVC
(namestnik predsednika)

www.slg-ce.si

Gledališče Celje

sezona 2021/22

Zasedba	4
Juš Zidar Uvod v predstavo Dolg	6
Dr. Borut Škodlar Duša terja svoj dolg	16
Intervju z režiserjem Jušem Zidarjem	23
Dajmo si predstavljat	32
Nagrajenci 30. Dnevov komedije	36
Nagrade	40
Sezona 2022/23	46
Zasedba in vsebina predstave v angleščini	48

Mali oder

Alexandra Wood

DOLG

Merit

drama

prva slovenska uprizoritev

premiera
19. maja 2022

prevajalka
TINA MAHKOTA

režiser
JUŠ ZIDAR

dramaturginja
TATJANA DOMA

scenografka
SARA SLIVNIK

kostumografka
TINA BONČA

lektorica
ŽIVA ČEBULJ

igrata

Patricia
LUČKA POČKAJ

Sofia
MAŠA GROŠELJ

vodja predstave
ANŽE ČATER
oblikovalki maske
MARJANA SUMRAK
ANDREJA VESELAK PAVLIČ

garderoberki
MOJCA PANIČ
SUZANA PUČNIK

dežurni lučkar
DENIS KRESNIK
dežurni tehnike
MATEJ KARLOVŠEK

V predstavi je uporabljena skladba
Žigana Krajncana *Suddenly Realized*.

Dovoljenje za uprizoritev pridobljeno
po dogovoru z The Agency (London) Ltd,
24 Pottery Lane, London W11 4LZ,
e-pošta: info@theagency.co.uk.

Juš Zidar

UVOD

V PREDSTAVO

DOLG

Vsak proces ustvarjanja predstave je izjemno ranljiv in verjamem, da je vsaka predstava rezultat najrazličnejših okoliščin v času snovanja uprizoritve, zato se mi zdi pomembno k uprizoritvi pripisati nekaj besed.

Proces ustvarjanja predstave *Dolg* sovпада z burnim časom menjava oblasti tako v celjskem gledališču kot v državi, sovпада z volitvami na Madžarskem, v Franciji, z vojno v naši neposredni bližini, ki je bila do nedavnega nezamisljiva, ter ne nazadnje z obdobjem pandemije. Predstava je, skratka, nastajala v času izrednih razmer, v času, ki vzbuja občutje konca sveta, apokalipse, kataklizme.

Premiera predstave *Dolg* je zadnja premiera v petnajstletnem obdobju trenutnega vodstva gledališča. Že samo na tem nivoju naša predstava pomeni konec, konec neke ere, konec neke usmeritve, neke vizije, ne pa nujno tudi njene preroditve. Z občutkom konca so bili v obdobju nastajanja uprizoritve *Dolg* radikalno zaznamovani tudi notranji odnosi v gledališču, občutek konca je vsakogar tiral v boj zase, v razpad skupnih vrednot in izgubo stika z najbistvenejšim, s smotrom obstoja gledališča za in zaradi umetnosti. Gledališče je začasno postalo prizorišče osebnega obračunavanja in diskreditacij, prostor politike; borbe za pozicijo moči in pogojevanja osnovnih storitev z osebnimi interesi. Gledališče se je izneverilo svojemu

osnovnemu poslanstvu in izdalo vrednote umetnosti; svet gledališča, v katerem gledališčniki vselej znova iščemo podobo sveta, je postal prostor duhovnega siromaštva, odrekanja sodelovanja, prelaganja odgovornosti na drugega ter egoizma.

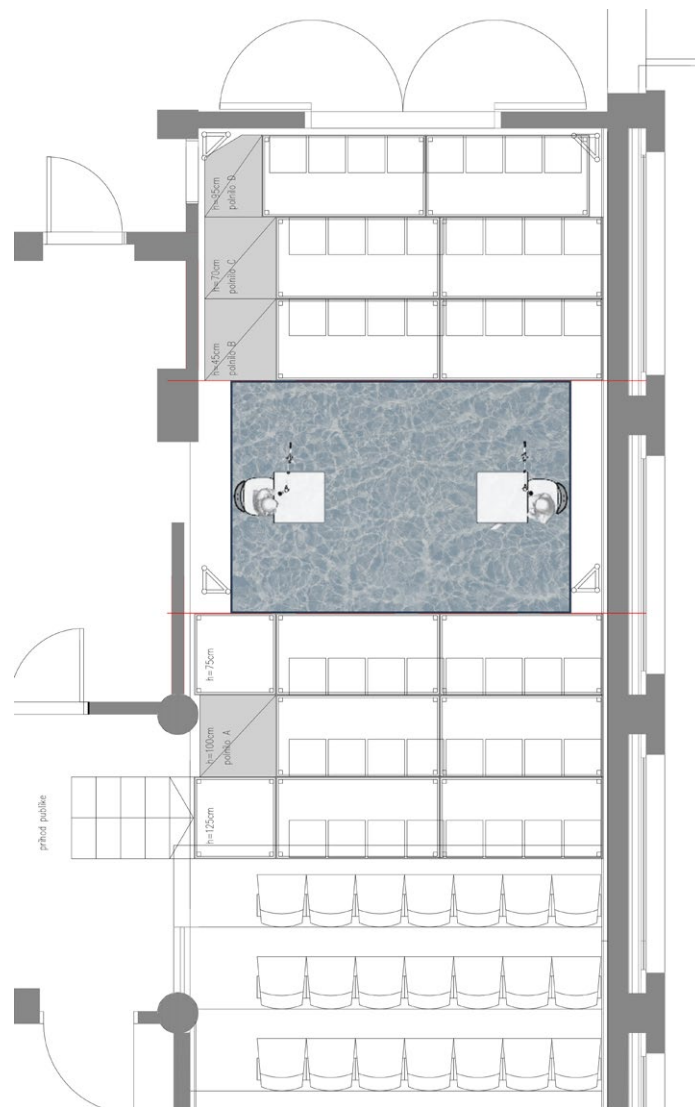
Tako kot vsaka politična kriza neizbežno zaznamuje naš vsakdan, je tudi kriza celjskega gledališča usodno zaznamovala in preusmerila fokus ustvarjalne ekipe uprizoritve *Dolg*. Med kreativnim procesom snovanja uprizoritve smo se ustvarjalci odločili nasloviti točno to apokaliptično vzdušje, ki nas je onemogočilo v začetku umetniškega procesa.

Zanimalo nas je vprašanje apatije, nemotiviranosti in izgube volje, stanje nepripravljenosti prevzemanja odgovornosti in vložka minimalnega truda v svoje delo, stanje duhovne osebne in profesionalne paralize, sistemske impotentnosti. Središče našega zanimanja je postalo vprašanje apatije kot posledice politične krize, uničene morale delavca, ki ne verjame v svoje delo in zanj ni ustrezno finančno nagrajen, ki mu ne omogoča niti dostojnega življenja, kaj šele dostojnega osebnega razvoja.

Tem vsebinskim postavkam in tehničnim omejitvam v procesu je sledila odločitev za radikalno razgaljenje gledališča, odpoved vsem uprizoritvenim sredstvom in redukcija gledališča na njegovo osnovo – komunikacijo igralca z gledalcem brez spektakelskih sredstev.

V pričujočem gledališkem listu objavljamo dokumentacijo prve vizije uprizoritve, ki smo se ji po eni strani morali odreči zaradi vzdušja v gledališču, v katerem je sodelovanje med sektorji nemogoče, po drugi strani pa smo se ji odrekli tudi zato, da bi naslovili pereče stanje aktualne družbene dinamike. Predstava je tako v procesu preobrnila svojo pozornost od zgodbe besedila na zgodbo trenutne politične krize pri nas, tudi v celjskem gledališču, katerega žalostno stanje je zgolj odsev širše globalne politične klime, ki je osiromašila naše odnose, našo duševnost, našo moralo ... V žalostni podobi razpadajočega gledališča iščemo sliko razpadajočega sveta.

SKICE ZA PRVOTNO IDEJO UPRIZORITVE

Tloris scenografije

Vizualizacija scenografije

Vizualizacija scenografije

10

GLEDALIŠČE CELJE

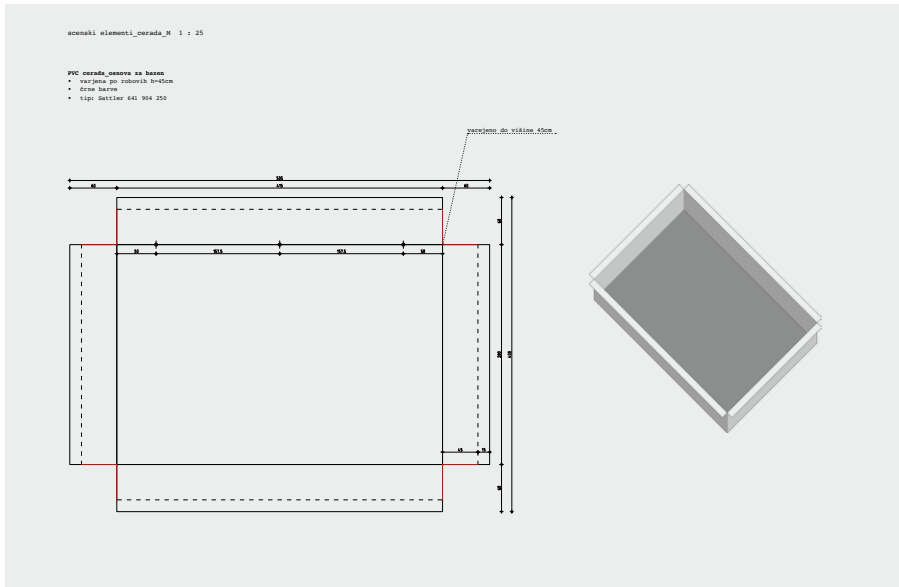
Vizualizacija scenografije

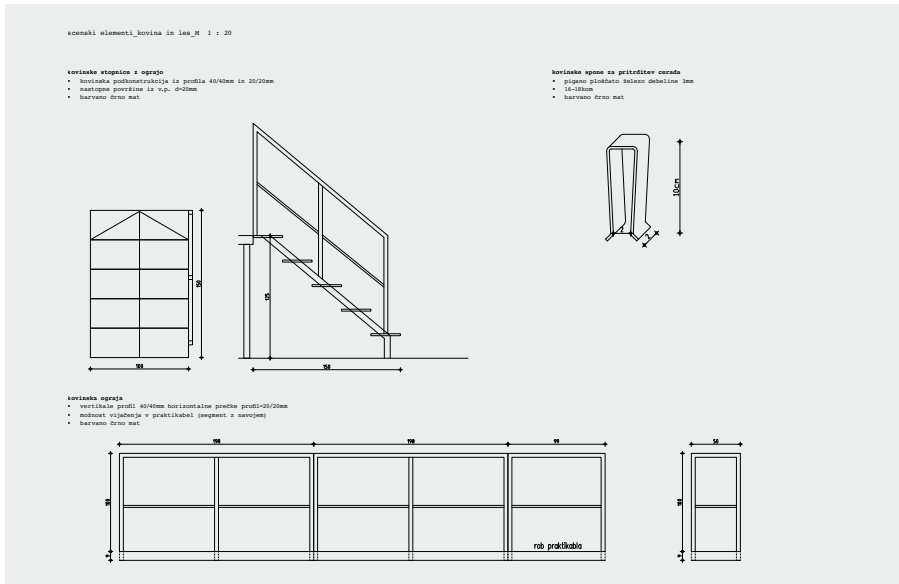
Vizualizacija scenografije

11

DOLG

Načrti za izdelavo scenografije

Načrti za izdelavo scenografije

Kostumski skici

Lučka Počkaj

Maša Grošelj

Dr. Borut Škodlar DUŠA TERJA SVOJ DOLG

V današnjem času se težko opremo na kar koli zunaj sebe in pogosto tudi na kar koli znotraj sebe. Že dolgo opažamo, da velike zgodbe prejšnjih časov, ki so vzpostavljale hierarhije vrednot in avtoritet, niso več učinkovite pri vzpostavljanju ravnovesij v družbi, odnosih in posamezniku. Politični in družbeni sistemi ter njihovi ideologi, pa tudi religijske strukture s svojimi svečeniki in duhovniki, izgubljajo moč, zato posameznika ne zavezujejo več tako močno. Vse v svetu postaja pretočno in brez naravnih meja.

Izpraznjena mesta avtoritet ter klasičnih varuhov etičnega in moralnega v družbi naseljujejo nove podobe in novi mehanizmi. Toda niso novi za človeško zgodovino, nove so samo preobleke. Včasih sicer osupljive in nepričakovane, pogosto bolj krute, kot bi si za 21. stoletje sploh lahko zamislili. To so sebično in brezmejno iskanje koristi zase, napihnjena in zgolj nase osredotočena samopodoba, zatiranje šibkejših, izigravanje pravil in vsesplošno izkoriščanje drugih pod masko te ali one ideje oz. ideologije, iskanje simbiotičnih koalicij s paranoidno naravnostjo do vsega in vseh. Verjetno nikoli v času našega življenja nismo zasledili toliko razdvojenosti med ljudmi, toliko zatekanja v mi proti onim drugim, nezaupanja, da je kar koli res, kar trdi drugi, in hkrati brezglavega verjetja nekemu, ki ga idealiziram. Dialog, srečanje med mano in tabo, je skoraj povsem izginil

iz javnih in pogosto tudi iz zasebnih prostorov. Drugi je vse prepogosto označen za lažnivca, manipulatorja, zavajevalca in zavojevalca.

To sistematično rušenje tradicionalnih vrednostnih sistemov – ki mora biti sicer vedno podvrženo preverjanju in se vzpostavljati kot dinamično ravnovesje – in siromaštvo dialoga,

Dialog, srečanje med mano in tabo, je skoraj povsem izginil iz javnih in pogosto tudi iz zasebnih prostorov.

ki ima edini pravo moč, da vrednote in etiko sploh vzpostavlja, pa se odraža tudi v človekovi notranjosti. V tisti notranji strukturi, ki jo imenujemo identiteta ali ji v najširšem pomenu te besede lahko rečemo samopodoba. V doživljanju sebe kot malo ločenega, pa vendar zelo povezanega dela doživljanja sveta v celoti.

V dramskem delu *Dolg* smo na sledi ravno temu. Iz razrušenega zunanega sveta, v katerem vlada jo neugodne socialne okoliščine, materialna in duhovna revščina ter duševna iztirjenost, težko dosegljivo in pogosto prekarno delo kot simbol majhnih in neperspektivnih življenjskih priložnosti pronicajo v notranje svetove posameznikov in njihove odnose z drugimi ljudmi kot jedke in strupene snovi. Snovi, ki razjedajo občutja varnosti in ljubeče izpoljenosti; v te razjede pa se naseljujejo

dvom, nezaupanje, manipulativnost, zavist in privoščljivost ter predvsem sence nezadovoljstva, negotovosti, ki izhaja iz občutij nevarnosti, ter jeze oz. besa. Besedi *razjedati* in *razjeda* sta zelo primerni, saj nakazujeta, da se neugodne zunanje okoliščine človeku zelo globoko zarežejo v psihično drobno.

V *Dolgu* so te zareze zelo močne in uničujejo, da se odnosi na trenutke zdijo povsem uničeni. Začne se z dvomom v to, kako je lahko med vsemi kandidatkami prav hči dobila to dobro službo. Mati izraža dvom, da je hči sposobna in sposobnejša od drugih, pomešan s strahom, da je za delo ponudila šefu, ki ga idealizira, kakšno protiuslugo in je šla za službo z njim v telesno razmerje. Na vse to mati namiguje v mučnih dialogih s hčerjo, v katerih izrazi svoje poglede na življenje, ki so mešanica strahu za življenje svoje hčere, lastne eksistencialne in eksistenčne stiske, nerazumevanja sprememb in časa, v katerem živi, in ne nazadnje njene lastne krize identitete. Iz krča, ki ga povzroča ta skupek dejavnikov, napada hčer in od nje pričakuje nemogoče veliko: od njene brezpogojne ljubezni in zavezanosti do finančne podpore, saj z očetom toneta v dolgove, ju teži kredit, odsotnost dela in brezperspektivna prihodnost.

Odnos med materjo in hčerjo je močno zapleten, ne samo zaradi svoje notranje strukture in razvojne

dinamike, ki sta že tako velik izziv obema, temveč je tudi pod udarom neugodnih zunanjih okoliščin. Zato lahko vidimo, da v razpoke, kjer bi po razreševanju separacijskih tesnob lahko ostajale toplina, iskrena skrb in ljubeča naklonjenost, vdirajo strahovi, skoraj paraliziranost ob okoliščinah, ki ne omogočajo

V *Dolgu* so te zareze zelo močne in uničujejo, da se na trenutke zdijo odnosi – predvsem med materjo in hčerjo – povsem uničeni.

dovolj mirnega življenja, da bi odnosi sploh zaživel svoje polno življenje. Če je bilo tako tudi skozi hčerino odraščanje, potem morda mama in oče niti nista zmogla dovolj dobrega starševstva, kar po Donaldu Winnicottu, psihoanalitiku zgodnjih odnosov, ki otroku omogočajo psihološko dozorevanje skozi odraščanje, poznamo kot usodno neugodno napoved nadaljnega duševnega razvoja otroka. Sicer je večina zmožnosti za takšno dobro starševstvo ponotranjenih, tako da niso nujno neposredno odvisne od zunanjih in gmotnih okoliščin, vendar vemo, da te nanje vseeno močno vplivajo. V odnose se vtkejo tako medgeneracijsko kot transgeneracijsko ter zapletajo otrokovo odraščanje, mu onemogočajo občutja varnosti in varne navezanosti ter posledično zrelega odhajanja,

separacije od svoje primarne družine ter posledično vzpostavljanja avtonomije.

Eden najpogostejših zapletov, izvernih grehov, bi lahko rekli, ki je položen v nežne razvojne strukture otroka in mladostnika, je, da mora otrok čustveno ali celo telesno in gmotno skrbeti za svoje starše. Namesto brezskrbnega otroštva, v katerem bi raziskoval različna razvojna področja, preizkušal izzive in meje, se mora prezgodaj ukvarjati s skrbmi in nalogami, ki jim razvojno ni kos. Svoje prave potrebe, svoj pravi jaz, mora potiskati v ozadje, in graditi neko ne čisto naravno dozorelo in s tem nekako lažno identiteto. Takšna razcepljenost med obema deloma lastnega doživljanja – pristnim in lažnim – pa terja visok davek v občutjih izpraznjenosti, preizčrpanosti, nezmožnosti polnega doživetja čustev in medčloveških vezi.

Če so zunanje okoliščine še naprej neugodne in ni pravih priložnosti, da bi odraščajoči posameznik te čustvene manke in vozle predeloval – morda sam s kakšnimi ugodnimi kasnejšimi odnosi ali s pomočjo psihoterapevta –, lahko zaide v preizčrpanost ali morda še pogosteje v čustveni odmik od sveta, kar se kaže kot občutja odtujenosti in neuresničitve. Živi kot v nekem filmu, ki ga doživlja na distanci, kar se lahko kaže vse od cinizma do otopelosti. Nekako distancirani, kljub igranju na strune močnih čustev, so tudi odnosi v *Dolgu*,

med materjo in hčerjo, do očeta, pa tudi do sorodnikov in prijateljev. Ostajajo hladni, polni izrečenih in neizrečenih zamer. Oče je nazoren primer tega, saj v zrcalih materinih in hčerinih besed nastopa kot nekdo, ki mu je težko, ker se upokojuje, ker nima dovolj denarja za odplačevanje kredita in morda celo za hrano, saj mora delati prekarno še v starosti. Nastopa kot objekt njunih medsebojnih obračunavanj, in ne kot neodvisen posameznik, ki ga imata radi. Celo za njegov poskus samomora ne vemo, ali je bil dejanski krik na pomoč izžetega človeka ali izmišljeni vzvod pritiska, ki ga mati izvaja nad hčerjo. V bistvu niti ni pomembno, saj je v obeh primerih zgovoren izraz stiske, ki se dogaja ob močnem trkanju zunanjih okoliščin na vrata družinskih in osebnih prostorov.

Vpliv pretresljivih zunanjih razmer z veliko nepredvidljivosti in dejanskih nevarnosti, kakršen sedanji postkovidni in medvojni čas nedvomno je, pa se ne ustavi zgolj pri načenjanju in uničevanju medčloveških vezi, temveč se zajeda tudi v človekovo intimno doživljanje samega sebe in identiteto, kot smo omenili že zgoraj. V doživljanju sebe lahko fenomenološko razlikujemo neko predmiselno in predverbalno bazo celotnega doživljanja, kjer čutimo svoje telo in temeljna občutja zgolj kot moja, še preden oblikujem na tej osnovi kakršno koli predstavo, interpretacijo in (avtobiografsko) zgodbo

o tem, kdo sem. Vsi potrebujemo stabilne in ne premočno pretresene temelje, na katerih se lahko spletajo misli in zgodbe o našem življenju. Če je ta baza nestabilna, se mi misli ali zgodbe sesuvajo v prah ali okostenevajo v neprebojne pripovedi o lastni veličini, ki se lahko povežejo s še tršimi ideološkimi monoliti. Skratka, nestabilnost doživljajske baze nas lahko od temeljev navzgor ruši v duševne razvaline, ali pa na njej zgradimo neuravnotežene gradove in katedrale, ki so toliko bolj neprebojni in nedialoški, kolikor bolj temeljijo na strahu pred grozečim porušenjem zaradi nestabilnih temeljev.

Prav do teh temeljev lastnega doživljanja lahko sežejo strahovi in nestabilnosti, ki jih povzročajo zunanji potresi, preneseni v našo notranjo zgradbo skozi razvoj. Iz raziskav vemo, da se neugodne izkušnje in okoliščine v otroštvu, kot so zlorabe, družinski pretresi in razvojna zanemarjenost, pri posameznih otrocih pogosto kopičijo – torej jih je en otrok lahko deležen več – in skoraj gotovo vodijo v hude psihične in telesne zaplete med odraščanjem in se nikakor ne izpojejo v odrasli dobi. Raziskave pa hkrati pokažejo, da se vse te neugodne izkušnje otrok veliko pogosteje dogajajo tam, kjer so tudi zunanje gmotne in posledične psiho-socialne okoliščine neugodne. V takšnih okoliščinah tako ni možno graditi ne trdnih temeljev lastnega doživljanja ne uravnoteženih in zrelih predstav oz. zgodb

svojega življenja, v katerih bi se lahko zrcalila avtobiografija zrele in življenjsko izpolnjene identitete.

Ko tudi s pomočjo gledališča zremo v ta brezna in kraterje, ki jih koplje in razkriva naša z epidemijo in vojno zapletena situacija z vrsto neugodnih družbenih, socialnih in psihičnih odmevov, nam nikakor

V nas je torej zmožnost, da iščemo poti in načine, kako ljudem, ki se znajdejo v vrtincih teh brezen, pomagati.

ne more biti vseeno. Lahko nas potiska v obup ali v obrambe potlačevanja in zanikanja. Lahko pa v nas budi razumevanje in sočutje, ki hodita z roko v roki. V nas je torej zmožnost, da ravno zato, ker čutimo in ker nam ni vseeno, iščemo poti in načine, kako ljudem, ki se znajdejo v vrtincih teh brezen, pomagati. Pomagati njim, ki so ravno tako ranljivi in ranjeni, kot smo (lahko) sami.

Dr. Borut Škodlar je izredni profesor in član Katedre za psihiatrijo na Medicinski fakulteti v Ljubljani in vodja Enote za psihoterapijo na Univerzitetni psihiatrični kliniki Ljubljana.

Maša Grošelj, Lučka Počkaj

Maša Grošelj, Lučka Počkaj

intervju z režiserjem
Jušem Zidarjem

GLEDALIŠČE IMA POTENCIAL, DA SE BORI PROTI BREZBRIŽNOSTI, KI JE V INTERESU POHLEPNEGA VLADAJOČEGA RAZREDA

Tatjana Doma

Z režijo prve slovenske uprizoritve drame *Dolg* Alexandre Wood se režiser Juš Zidar tretjič vrača na oder Gledališča Celje.

Študij gledališke režije si zaključil leta 2016 in že šest let aktivno ustvarjaš v slovenskem profesionalnem gledališču. Kakšen je bil tvoj vstop na profesionalne odre?

Med študijem sem veliko asistiral, tudi v tujini, zato sem v institucionalna gledališča vstopal dobro informiran in pripravljen na profesionalne produkcijske procese. Vsakič znova me navduši visoka kakovost dela slovenskih igralcev, ki so večji ustvarjanja v različnih gledaliških

estetikah in režijskih vizijah. Mor-da sem se v začetku zelo bal, da ne bom upravičil svoje funkcije ali da ne bom znal navdušiti igralcev, zato sem se veliko ukvarjal s položajem avtoritete, a je delo v gledališču tako osebno, da se vsi strahovi po nekaj vajah sami od sebe umirijo.

Če se ne motim, si do zdaj režiral 10 uprizoritev v različnih gledališčih. Katera od teh režij te je najbolj zaznamovala, spremenila kot režiserja?

Vsaka režija me je na neki način zaznamovala – v vsak projekt je vložena nekajmesečna teoretska in konceptualna priprava in dva-do trimesečno obdobje vaj. Sam verjamem v to, da delo v gledališču nujno zahteva absoluten angažma režiserja, njegovega celotnega psihofizisa, in da mora biti obsesivno. Zato tudi vsako premiero doživljam kot travmatičen dogodek, nekakšen obračun in revizijo nekajmesečnega obdobja življenja oz. dela – če je to dvojje v umetnosti sploh mogoče ločiti. Zato me vsaka režija zaznamuje, od vsake se učim, včasih prijetnih, velikokrat bolečih spoznanj.

Ob premieri *Ukročene trmoglavke* v SSG Trst v sezoni 2017/2018 si izjavil: »Bistvo gledališča vidim v tem, da družbo osvobaja apriorizmov, stereotipov in vseh postavk, ki omogočajo kakršno koli nasilje.« Se je tvoj pogled na gledališče od takrat spremenil?

Mislím, da je samozavest za tako ozko definicijo smotra gledališča izviralá iz takratne uprizoritvene vizije. Še vedno verjamem, da je to ena od pomembnejših nalog umetnosti; borba za visoke humanistične vrednote, opozarjanje na niz krivic in marginalne skupine, ki nimajo svojega glasu v javnem diskurzu. Sem pa vse bolj odprt za različne vizije umetnosti, za vse, ki ne stopajo na stran nasilja.

Kako močan vpliv ima gledališče danes?

Glede na to, da je bilo finančno izčrpavanje in diskreditacija umetnosti, umetnikov in nevladnih organizacij prioriteta vlade v preteklih treh letih, vse bolj verjamem, da ima gledališče moč. Glede na strah politike pred kritičnim mišljenjem in civilnimi iniciativami vse bolj verjamem, da ima gledališče potencial, da se bori proti brezbržnosti, ki je v interesu pohlepnege vladajočega razreda.

Med režiserji mlajše generacije so zelo pogosti avtorski, družbeno angažirani projekti. Ali je gledališče vedno angažirano/politično oz. ali je lahko gledališče neangažirano/nepolitično?

Mislím, da si morajo ustvarjalci predstave vsakič znova odgovoriti, zakaj se ukvarjajo z določenimi vprašanji, zakaj točno o tej temi govoriti danes, zakaj v tem gledališču ... Skratka, da je nujno misliti gledališče v politično-geografskem kontekstu, v katerem nastaja. Neupoštevanje tega konteksta namreč lahko privede

Maša Grošelj

Lučka Počkaj

do izredno problematičnih vsebinskih poudarkov, ki morda niso bili hoteli. S tega vidika gledališče ne more biti apolitično.

Za nami sta dve stresni sezoni, ki ju je zaznamovala pandemija, v tem času je gledališče nastajalo za zaprtimi vrati pod številnimi nemogočimi pogoji. To je tretjina tvojega profesionalnega življenja. Se ti zdi, da sta bili mladim gledališkim ustvarjalcem s tem vzeti dve leti kreativnega življenja? Kakšne posledice opažaš?

Zdi se mi, da je obdobje negotovih delovnih razmer, ki na neki način traja še zdaj, ko je zaradi pogostih izolacij in karanten ustvarjalni proces nenehno moten in se datumi premier veseskozi predstavljajo, strašno neustvarjalno. Zdi se, kot da živimo v nekem vakuumu, delamo na zalogo in upamo, da nekoč pride čas, ko se bomo lahko kreativno izživeli. V tem smislu smo vsi, ne samo mladi, izčrpani in uspavani od nenehne nepotešenosti in ukvarjanjem z nebitvenimi stvarmi.

Po drugi strani pa je bilo to obdobje mogoče dobro izkoristiti za nabiranje novih referenc – za gledanje filmov, branje kritične teorije, leposlovja, klasikov, za študij vsega, za kar običajno, ko hitimo iz projekta v projekt, ne ostane časa.

Z Gledališčem Celje kot režiser sodeluješ tretjič; tokrat z režijo krstne uprizoritve drame Aleksandre Wood *Dolg*,

ki v ospredje postavlja toksičen odnos med materjo in hčerjo kot posledico družbenih razmer. Ekonomska kriza je usodno posegla v družinsko intimo. Kako te to besedilo nagovarja? Na kateri točki se lahko identificiraš z njunim odnosom?

Tekst, ki je nastal kot odziv na gospodarsko krizo leta 2008, govori o tem, kako ekonomska kriza nazadnje uniči še celo najtesnejše, najintimnejše človeške odnose. Govori o krizi starejše generacije, ki je ekonomsko odvisna od mlajše, ki se šele vzpostavlja v svet, kjer prevladuje logika kapitala, prekarnih zaposlitev in prepuščenosti trgu, brez socialnega varstva. Pisan je bil v času, ko je kapitalizem kazal svoje absolutistične obrise, a se je do danes še zaostрил v svoji neizprosni razsežnosti. Na pragu nove ekonomske krize, na začetku inflacije in humanitarne katastrofe je tekst znova relevanten. V uprizoritvenem procesu smo ga poskušali nekako odtrgati od konkretnosti ekonomske krize z začetka stoletja in ga kontekstualizirati na nivoju problema generacij – revščine starejše generacije, ki je postala problem mlajše. To je problem, ki ima veliko opraviti z nami, je slovenski problem, problem napačne pokojninske politike, privatizacije trga in uničevanja socialnih korektivov. Prekarci brez socialnih pravic, v krizi stanovanjske problematike in pod pritiskom tržne konkurence, v pogojih, kjer

je tvegano ustvariti družino, imeti otroke, živeti polno zasebno življenje, stežka verjamejo, da jih čaka dostojna pokojnina. Obenem pa je stiska starejše generacije tolikšna, da brez pomoči mlajše, generacije otrok, ne bi preživela. Ekonomska stiska – pod pragom revščine, na katerem po trenutnih statističnih podatkih živi okoli 12 % Slovencev – se zažira v našo intimo in ustvarja nezdravo okolje, dovzetno za vse vrste patologij in duševnih motenj. Politična kriza je zastrepila našo intimo.

Kaj te najbolj vznemirja pri uprizarjanju tega besedila?

Tekst izjemno uspešno in gledališko vznemirljivo na polju intimne, na primeru patološkega odnosa med materjo in hčerjo, govori o krizi človečnosti kot skrajni posledici ekonomske krize, ekonomske nevdržnosti tega sistema. Zanimivo je, da z minimalnimi sredstvi (preprostim dialogom in osnovno psihologijo) govori o politiki, o širšem kontekstu, v katerega smo vpeti vsak dan, sleherno sekundo. Na neki način pomaga razumeti naše stiske, naše strahove in jih z umeščanjem v širši družbeni kontekst izolira od posamičnosti, pokaže jih kot problem časa, kot družbeno anomalijo, ki ni zgolj stvar posameznika, ampak problem družbe, problem časa.

Dolg je dvogovor med materjo in hčerjo, za vse dogodke zvemo iz njenega

pogovora, gre za konverzacijsko dramo brez velikih dogodkov. Za kakšen režijski koncept uprizoritve si se odločil?

Besedilo se zelo kompleksnih družbenih problemov loteva na formalno izjemno preprost način – preko dialoga med materjo in hčerjo. Ta preprostost je lahko izjemno učinkovita in vsebinsko široka, a menim, da je tako le, če se je ne razume preozko, preveč dobesedno. Zato smo se odločili za uprizarjanje v abstraktnem prostoru, prostoru metafizike. Dialoga smo se lotili kot partiture, kot glasbe, nečesa, kar nas vabi, da dopolnimo z lastno domišljijo. Pred nami sta igralki, ki interpretirata situacijo med materjo in hčerjo, ta pa se mora zares dopolniti in zgoditi v domišljiji gledalca. Verjamem, da uprizoriten način iz izogibanjem realistični psihologizaciji odra in v odsotnosti uprizarjanja majhnih prizorov (v kuhinji, dnevni sobi, na hodnikih pisarn ...) odpira prostor za vsebino, ki presega posamičnost življenja konkretnih likov Patricie in Sofie ter omogoča refleksijo arhetipa ožjega družinskega odnosa, ki je žrtev družbeno-političnega konteksta. Sam dialog pa uprizoritev poskuša umestiti v konkretnost naše časovnega trenutka in z ustvarjanjem sodobnega konteksta motivirati nujnost preizpraševanja obstoječega družbenega modela. Po eni strani smo želeli dialog povzdigniti nad konkretno realnost, obenem pa ga na nivoju osebnoizpovedne

linije uprizoritve umestiti v pereč prostor sodobne družbene travme.

Kakšen je tvoj odnos do dramskega besedila?

Sem pripadnik mlajše generacije režiserjev, ki jo je vzgojila generacija, ki se je v devetdesetih razvijala sočasno z vzponom postdramskega gledališča, ki je zgled jemalo v performativni praksi, relacijski dramaturgiji, in se obračala stran od gledališča, katerega smoter je materializacija literarne predloge. Verjamem, da je dramsko besedilo predvsem inspiracija za začetek uprizoritvenega procesa in da je avtor gledališča uprizoritvena ekipa – torej režiser, igralci in celotna »režijska« ekipa (dramaturg, scenograf, kostumograf ...). V tem nisem prav nič izviren, na ta način gledališče razume skoraj celotna generacija. Besedilo je torej začetek, ne pa tudi celota. Celota je posledica kreativnega procesa ekipe, ki poskuša iz besedila izluščiti tiste teme, tiste motive, ki se srečajo z njenim intimnim in družbenim bistvom. Delati torej gledališče, ki je vsakokrat motivirano iz nuje po izreki ustvarjalcev in ki naslavlja točno to publiko, ki ji je predstava tudi namenjena.

Na 30. Dnevh komedije si pravkar prejel nagrado žlahtni režiser za režijo absurdno tragične komedije o norostih našega časa Pošta Drame SNG Maribor. Režija temelji predvsem na natančnem gibu, tišini in trajanju dogajanja, kar

niso ravno komedijske prvine. Zakaj si se odločil za tak režijski koncept? Te je nagrada presenetila?

Mislím, da obstajajo različni postopki komičnosti in da je njihov namen zelo različen. Komedija kot prostočasna aktivnost, komedija kot neobvezujoči niz šal, ki največkrat izvira iz reproduciranja družbenih stereotipov, ni nekaj, kar me osebno zanima. Zanima me komično kot govorica za tiste vsebine, ki so tako absurdne, tako skrajne, da o njih ni mogoče govoriti razumno. V karikaturi, v komičnem, natančneje, v grotesknem svetu, je mogoče realnosti pokazati v njeni predrugačeni podobi, v obrisih tistega, kar jo najbolj določa. V skrajnostih se lahko približamo tistemu, kar je bolešno – kar je najbolj noro, a hkrati resnično. Komično je zame podaljšek norosti, naše lastne norosti, ki se ji lahko smejimo. V tem »bahtinovskem« smislu je lahko smeh očiščujoč; ko v podobi vzremo samega sebe in se na neki način smejimo samemu sebi, svojim hibam, svoji neumnosti. Zanima me komičnost, ki izvira iz iskrenosti, iz zavedanja lastne zmotljivosti, lastne majhnosti, človekove nepopolnosti. Uprizoritev *Pošte* je izhajala iz teh stališč. V birokratski rutini apokaliptičnega poštnega urada, ki je sama sebi namen, smo iskali lastno eksistencialno izgubljenost, bolešno prizadevanje po tem, da bi v nesmiselnem svetu praznih konvencij našli srečo in samouresničitev

v neskončnem hrepenenju po spremembi. Predstavo smo delali iz želje po izpovedi in uporabljali komična sredstva kot govorico norosti, skrajnih čustev – nenehnih hrepenenj in želje po smislu v zbirokratiziranem svetu, ki je izgubil lastni smisel. Komično je bilo sredstvo, groteska pa forma, ki je odgovarjala našemu videnju sveta. V tem smislu ni bilo nobene preračunljivosti, zato sem izjemno vesel priznanja, ki pomeni, da je bila naša intima, naša želja po izpovedi na neki način razumljena. Bolj ko si iskren pri svojem delu, bolj si razgaljen.

Veliko uspeha in najlepša hvala za pogovor.

Lučka Počkaj, Maša Grošelj

DAJMO SI PREDSTAVLJAT

- da se ne počutimo krive, ko od sodelavcev, ki so na minimalni plači, pričakujemo, da korektno opravijo svoje delo;
- da drug drugega spodbujamo k večji ambicioznosti, višjim ciljem;
- smo zmožni sočutja, torej dovolj preskrbljeni, da se ne ukvarjamo zgolj sami s sabo;
- da to, da si želimo še kaj več kot preživetveni minimum, ni ožigosa- no kot pohlep;
- da polno življenje za večino ni zgolj utopična fantazija.

Juš Zidar

- da redna služba in socialna varnost nista privilegij;
- da živimo v svetu, kjer človek ni strošek, ampak dodana vrednost;
- da je dostop do izobrazbe omogo- čen vsem;
- da je država zaradi ljudi in ne obratno.

Tatjana Doma

- da samocenzura na račun slabih delovnih pogojev ne omejuje krea- tivnosti gledaliških procesov;
- da posegi v gledališki proces in rezi v konceptualno zasnovu predstav niso posledica apatije, neprofe- sionalnosti in nepripravljenosti gledališč;
- da plačilo za dobro in korektno op- ravljeno delo ne more biti postavlje- no pod vprašaj;
- da družba stremi k prepoznavanju in nagrajevanju samoiniciativnosti, motivacije in odgovornosti do dela;
- da je korektno opravljanje dela, za katerega posameznik prejema plačilo, njegova dolžnost in ne uslu- ga nekemu drugemu.

Sara Slivnik

- da se zavedamo, da je vse, kar dela- mo, ekipno in da drug brez drugega ne moremo priti do najvišjih ciljev;
- da je vsako delo pomembno – tudi moje;
- da služba ni edino, kar nas definira kot človeka;
- da imamo dovolj časa tako za službo kot družino;
- da nimamo ves čas občutka, da nas je nekje premalo.

Tina Bonča

- da svoje delo opravljamo iz veselja, ne pa zaradi ujetosti v kapitalistični sistem in potrebe po denarju;
- da nam ni treba ostati v disfunk- cionalnem partnerstvu, ker nam delo, ki ga opravljamo, ne omogoča finančne samostojnosti;
- da se ne bojimo kdaj reči, ne, tega ne želim, ne utegnem, ne zmorem;
- da smo osvobojeni strahu za jutriš- nji dan, da nam včerajšnje odločitve ne bremenijo današnjega dneva;
- da delo ni vseobsegajoča vrednota, ker nas spreminja v številke na ban- ki, temveč je cenjeno tudi brezdelje, uživanje v lepoti, naravi, umetnosti in medsebojnih odnosih.

Živa Čebulj

- da so izrečene besede slišane;
- da prepoznavamo krivico in mani- pulacijo in se jima znamo upreti;
- da so naše osebne meje spoštova- ne in da spoštujemo meje drugih;
- da nismo obupali nad življenjem;
- da nas ni strah konca.

Lučka Počkaj

- da nas vsak projekt navdihuje;
- da za vsakim dejanjem stojimo pokončno;
- da znamo biti hvaležni;
- da si upamo povedati svoje mnenje;
- da se imamo radi.

Maša Grošelj

Maša Grošelj, Lučka Počkaj

34

GLEDALIŠČE CELJE

35

DOLG

NAGRAJENCI 30. DNEVOV KOMEDIJE

ŽLAHTNA KOMEDIJANTKA

Tamara Avguštin

za vlogi Potnice in Delavke v komediji *Paloma*
Brine Klampfer in Kaje Blazinšek v izvedbi
Slovenskega mladinskega gledališča,
AGRFT-ja in KUD-a Krik

ŽLAHTNI KOMEDIJANT

Stane Tomazin

za vlogi Umetnika in Delavca v komediji
Paloma Brine Klampfer in Kaje Blazinšek
v izvedbi Slovenskega mladinskega gledališča,
AGRFT-ja in KUD-a Krik

ŽLAHTNI REŽISER

Juš Zidar

za režijo absurdno tragične komedije
o norostih našega časa *Pošta*
Drame SNG Maribor

ŽLAHTNA KOMEDIJA PO IZBORU STROKOVNE ŽIRIJE

Paloma

Komedija *Paloma* Slovenskega mladinskega gledališča, AGRFT-ja in KUD-a Krik.

Strokovna žirija dodaja še posebno omembo predstave *Kozlovska sodba v Višnji Gori* Gledališča Celje v režiji Luka Marcena, ki je s premišljenimi režijskimi izhodišči, z dodelano koreografijo in z glasbenimi točkami igralcem omogočila ustvariti osupljivo razigran spoj situacijske komike in besednega humorja ter vdihnila pronicljivo svežino predlogi slovenske literarne klasike.

ŽLAHTNA KOMEDIJA PO IZBORU OBČINSTVA

Kozlovska sodba v Višnji Gori

Lepa povest iz stare zgodovine *Kozlovska sodba v Višnji Gori* Gledališča Celje (ocena 4,5378).

Nagrajenci 30. Dnevvov komedije

ALJA PREDAN

nagrada Vladimirja Kralja za življenjsko delo

Dramaturginja, prevajalka in urednica Alja Predan je prejemnica nagrade Vladimirja Kralja za življenjsko delo, ki ga za dosežke na področju kritičnega, teatrološkega, dramaturškega in drugega strokovnega dela na področju uprizoritvenih umetnosti

na vsaki dve leti podeljuje Društvo gledaliških kritikov in teatrologov Slovenije (DGKTS).

Utemeljitev

Opus dramaturginje, prevajalke, urednice in teatrologinje Alje Predan poleg celovitega in večstranskega pristopa h gledališkemu dogodku in njegovemu spremljajočemu kontekstu vseskozi zaznamujeta želja in premislek po vzpostavljanju povezave med slovenskim in mednarodnim prostorom. Kot dramaturginja, teatrologinja, urednica in prevajalka h gledališču pristopa z več zornih kotov, kar zaznamuje tudi njeno večplastno razumevanje njegovega delovanja. V polju, ki je bilo ob njenem vstopu pred štirimi desetletji izrazito maskulinizirano in kjer so še danes vidne neenakosti, je Alja Predan s svojo profesionalnostjo, ambicioznostjo, preudarnostjo, načelnostjo in avtonomnostjo, a tudi z odprtostjo in zaupanjem, tlakovala pot mnogim dramaturginjam in teatrologinjam kasnejših generacij in je nenadomestljiva soustvarjalka slovenske gledališke krajine.

ANJA DELBELLO IN ALJAŽ VESEL

nagradi Brumen za odlično slovensko oblikovanje

Oblikovalca Anja Delbello in Aljaž Vesel, ki sta tudi avtorja celostne podobe in oblikovalca Gledališča Celje, sta za svoje delo na 10. bienalu slovenskega oblikovanja Brumen prejela dve nagradi, in sicer za fotoknjigo *Heroes* ter za razstavo in prostorsko infografiko *Skupno v skupnosti*.

Nagrada za fotoknjigo *Heroes*

Fotoknjiga je rezultat osemletne raziskave gejevskosti (ene od mnogih kontrakultur ameriškega Zahoda), ki nasprotuje prevladujoči ideji kavboja, saj ta ne dopušča drugačnosti ali različnih spolnih identitet. Pri gejevski rodeu ne gre le za športno tekmo, temveč za skupnost, ki je odprta za vse, a še vedno marginalna in celo v gejevski skupnosti slabo poznana. Pomemben del je tudi karnevalska »drag« kultura. Knjiga je izdana v dveh verzijah, v časopisni izdaji in v omejeni »umetniški izdaji« (80 izvodov), kompletu, ki v posebni škatli poleg časopisa vsebuje še štiri knjižice in dve zgibanki.

Utemeljitev žirije

Knjiga subkulture predstavlja na nestereotipen način. Nepričakovan pristop temo tretira občutljivo, umirjeno, pretanjeno in senzualno. Naslov je pomensko in likovno močan in odločen, nežnost celote ga kontrastno dopolnjuje. Umetniško vodenje fotografije je vrhunsko, oblikovalca z njo previdno rokujeta. Zanimivi format publikacije dodatno obogatita: več knjig različnih formatov se namreč sestavi v en sam objekt. Oblikovalski pristop s čudovitim tipografskim tretmajem in odličnim razumevanjem izčiščenosti deluje zelo samozavestno.

Nagrada za razstavo in prostorsko infografiko *Skupno v skupnosti*

Projekt za Paviljon Republike Slovenije na 17. mednarodni razstavi arhitekture Beneškega bienala je raziskoval zadržani dom kot projekt povojne gradnje mreže javnih objektov, ki je v sedemdesetih letih obstoja postala pomembna družbena infrastruktura tako mest kot odročnih krajev Slovenije. Rezultati raziskave so bili pretvorjeni v kompleksno prostorsko vizualizacijo raznovrstnih podatkov v različnih merilih – od regionalne razpršenosti do arhitekturnih detajlov domov. Zasnova razstave je omogočila pregled nad celotnim projektom in hkrati vpogled v odnose med posameznimi kraji in domovi.

Utemeljitev žirije

Izredno močan projekt, ne le likovno, tudi prostorsko. Razstava je izvrstno izvedena, informacije pa so predstavljene na nove in zanimive načine. Še posebej dobro so zasnovani grafični prikazi, infografike se iz svojega običajnega 2D-okolja preselijo v nepričakovano prostorsko dimenzijo.

LUČKA POČKAJ

Večerova nagrada
za igralske dosežke v sezoni 2020/21

Za vloži v predstavi
Tista o bolhah in *Bodi
gledališče!* v režiji
Ivane Djilas ter *Jasne*
v *Gorazdovem vozlu*
v režiji Ajde Valcl.

Priznana dramsko
igralko Lučko Počkaj
odlikujeta tako odrska
prezenca in prevze-
majoča domišljija kot

spretnost izpeljave igralskih kreacij v različnih
režijsko-postavitvenih praksah in širokem
naboru dramskih žanrov.

Njene stvaritve označuje gibalna spretnost
in premišljena raba detajla. Loteva se jih z naj-
večjo možno mero igralske čustvene inteligen-
ce, pa tudi študioznosti pri sami razčlembi lika.

Izpovedna moč Lučke Počkaj se udejanja
z iskreno vzpostavitevijo partnerskega dialoga
in ne nazadnje prodornega stika z občinstvom.

Vse to so redke sposobnosti in vrednosti
ustvarjalke, ki je popolnoma predana svojemu
poklicu. S svojim zanosom, željo po uvelja-
vitvi doseganja igralskih presežkov ter voljo
po ustvarjanju Lučka Počkaj ostaja sinonim
za dostojanstvo, ki ga izkazuje igralskemu pos-
lanstvu in ki je stalnica samo njej lastni kreativni
igralski odličnosti.

Strokovno komisijo so sestavljali Petra Vidali,
Juš Zidar in Alojz Svete (predsednik).

SEZONA 2022/23

Slobodan Obradović ROBIN HOOD

Robin Hud

krstna uprizoritev
prevajalec Milan Dekleva
režiser Samo M. Strelec
premiera septembra 2022

Mali oder

Kristian Smeds ŽALOSTINKE IZ SRCA EVROPE

Sad Songs from the Heart of Europe

monodrama
prva slovenska uprizoritev
prevajalka Julija Potrč Šavli
režiser Jari Juutinen
premiera septembra 2022
koprodukcija s sadsongskomplex:fi

William Missouri Downs POGLEJ ME!

Cockeyed

romantična komedija
prva slovenska uprizoritev
prevajalka Tina Mahkota
režiser Luka Marcen
premiera oktobra 2022

Lev Nikolajevič Tolstoj OBLAST TEME

Власть тьмы

drama
prevajalka Tatjana Stanič
režiserka Maša Pelko
premiera decembra 2022

Mali oder

Varja Hrvatin IKIGAI

avtorski projekt
krstna uprizoritev

avtorica koncepta in scenarija
uprizoritve Varja Hrvatin

premiera januarja 2023

Maja Šorli TEGA OKUSA ŠE NISTE POSKUSILI

drama
krstna uprizoritev
režiserka Nina Šorak
premiera maja 2023

Grumova nagrada za najboljšo
slovensko dramo 2021

PREDVPIS IN VPIS ABONMAJEV 2022/23

PREDVPIS 1.–24. junij

VPIS 1.–10. september

STARI ABONENTI
1.–6. september

NOVI ABONENTI
7.–10. september

Urnik blagajne med vpisom

vsak delavnik
9.00–12.00 in 15.00–18.00

sobota
9.00–12.00

Gledališče Celje si pridržuje pravico
do spremembe programa.

Vljudno vabimo k vpisu abonmajev. Tudi letos smo za vas pripravili predvpis.

Vsi, ki si želite svoj sedež v našem gledališču zagotoviti že pred počitnicami, lahko to storite na predvpisu abonmajev za stare in nove abonente, ki bo potekal od 1. do 24. junija 2022. V tem času bo gledališka blagajna odprta vsak delavnik od 9.00 do 12.00 in od 15.00 do 18.00, v soboto pa od 9.00 do 12.00.

Jeseni bo potekal vpis abonmajev za stare abonente od 1. do vključno 6. septembra 2022, za nove abonente pa od 7. do vključno 10. septembra 2022. V tem času bo gledališka blagajna odprta od 9.00 do 12.00 in od 15.00 do 18.00, v soboto pa od 9.00 do 12.00.

V času predvpisa vam ob nakupu abonmaja nudimo poseben 10-odstotni popust.

Abonma vključuje pet premiernih uprizoritev Gledališča Celje (tri na Velikem odru in dve na Malem odru). Abonenti si boste lahko ogledali tudi dodatno gostujočo predstavo po lastni izbiri (z izjemo predstav na festivalu Dnevi komedije 2023 in ekskluzivnih gostujočih predstav), tako da si boste v sezoni 2022/23 v abonmaju lahko ogledali skupno šest predstav. Vstopnico za gostujočo predstavo po lastni izbiri prevzamete pri blagajni Gledališča Celje. Abonmajski sedežni red na tej predstavi ne velja.

Small Stage

Alexandra Wood

MERIT

Drama

First Slovenian Production

Opening
19 May 2022

Translator
TINA MAHKOTA

Director
JUŠ ZIDAR

Dramaturg
TATJANA DOMA

Set Designer
SARA SLIVNIK

Costume Designer
TINA BONČA

Language Consultant
ŽIVA ČEBULJ

Cast

Patricia
LUČKA POČKAJ

Sofia
MAŠA GROŠELJ

Stage Manager
ANŽE ČATER

Make-up Designers
MARJANA SUMRAK
ANDREJA VESELAK PAVLIČ

Wardrobe Masters
MOJCA PANIČ
SUZANA PUČNIK

On Call Lighting Technician
DENIS KRESNIK

Head of Construction
MATEJ KARLOVŠEK

Suddenly Realized, a musical composition
by Žigan Kranjčan is used in the production.

This production has been licensed by
arrangement with The Agency (London) Ltd,
24 Pottery Lane, London W11 4LZ e-mail:
info@theagency.co.uk.

In 2007, British playwright Alexandra Wood won the prestigious George Devine Award for Most Promising Young Playwright for her play *The Eleventh Capital*. Her bibliography includes almost twenty plays for theatre and radio, many of them have been nominated for various British theatre awards (Susan Smith Blackburn Award and The Patrick White Playwrights' Award). In 2006 and 2007 she was the in-house dramaturg at the Finborough Theatre, London, and in 2013 she was Playwright in Residence at the Paines Plough Theatre. She lives in London.

Merit is a mother-daughter conversation, highlighting a precarious family relationship at the time of a social crisis that has caused a lot of traumatic pain on various social micro-levels, and has significantly impacted interpersonal relationships.

After her graduation, the daughter gets a job as a personal assistant to a powerful bank manager. Her mother believes that she offered him sexual favours in return. The manager is not a sexual predator or a greedy plunderer, but the mother remains sceptical, nonetheless.

The traumatic mother-daughter relationship is a result of precarious social circumstances. The economic crisis has had a fatal impact on family intimacy. Social security no longer exists. The younger generation is forced to constantly prove their abilities, while the older generation

is deprived of the security of old age and is increasingly sinking into poverty, so that the young are forced to take over the financial care of their parents. In their dialogue, a gulf opens up between two generations robbed of a decent future.

Theirs is not a relationship of victim and executioner, but of a young woman starting her professional life with an older woman; they share an uncertain future, characterized by the collapse of the social system.

The production interweaves a dialogue section focusing on the mother-daughter relationship crumbling under the burden of a social crisis, while the broader social context of social deprivation and misery is presented in the original scenes by the creative team members.

The play does ask questions, but does not give answers – what are we like and how should we live, how should we behave towards each other when our relationships are contaminated by social crisis? What kind of relationships remain possible in an atmosphere poisoned by the tenets of brutal capitalism?

SPONZORJI IN PARTNERJI V SEZONI 2021/22

glavni medijski
pokrovitelj

VEČER

generalni radijski
pokrovitelj

ŠTAJERSKIVAL
radio melega srca

partnerji

city center
Vse najboljše

televizija celje

mediaspeed

 SVET KNJIGE

Artoptika

Broadway NYC Fashion

Caffe studio

Lekarna Apoteka pri teatru

Mladinska knjiga Celje

Osrednja knjižnica Celje

SVB, d.o.o.,
PE Domača štacuna

Pekarna Geršak

Turistično informacijski
center Celje

Z vašo pomočjo smo še uspešnejši. Hvala!

Gledališki list

letnik 71, sezona 2021/22
švilka 6

izdajatelj
SLOVENSKO LJUDSKO
GLEDALIŠČE CELJE

za izdajatelja
MAG. TINA KOSI

urednica
TATJANA DOMA

lektorica
ŽIVA ČEBULJ

fotografi

JAKA BABNIK
(str. 39, 41, 44)

UROŠ HOČEVAR
(fotografije z vaje)

JON VESEL
(str. 43)

oblikovalca
ANJA DELBELLO
in ALJAŽ VESEL / AA

avtor črkovnih vrst
FLORIAN RUNGE

Vse pravice pridržane.

Celje, Slovenija
maj 2022

